

[Aksel Larsen.]

maleren har illustreret det derude i hallen med syltekrukken. Hen i juni måned ville vi måske have haft et udvalgsmøde, og i september måned, hvis regeringen lever så længe, hvis vi ikke har fået valg forinden, kunne udvalget afgive en beretning om, at det ikke var blevet færdigt med at behandle lovforslaget.

Jeg vidste, at når jeg stiller det som ændringsforslag til et eksisterende lovforslag, som regeringen ønsker og må ønske hurtigt gennemført, så skal mit ændringsforslag til afstemning i folketinget ved anden behandling, og derfor sagde jeg: jeg har brug for denne anden behandling, så alene af denne grund må jeg stemme imod det ærede medlem hr. Iver Poulsens dagsordensforslag. Jeg kan ikke se, hvad krumspring der skulle være i det, men måske er der krumspring i det, jeg foreslog regeringen, at man måske kunne enes om noget andet, men det kunne kun gøres, hvis regeringen ville være med.

Jeg sagde: regeringen interesserer sig så umådelig meget for rentesenkning. Hvad om vi så tog den bundne opsparings beløb og brugte det til at billiggøre boligbyggeriet, hvilket rent praktisk kan gøres derved, at man bruger de 520 mill. kr. til specielt at nedsætte renten for boliglån? Jeg mødte afvisning. Regeringen ville ikke engang forhandle om dette. Men det var heller ikke mit principielle ønske. Det var ikke, fordi jeg mente, det ville være det helt rigtige, men jeg var dog villig til at søge, om vi kunne få en ordning med regeringen af den art. Det kunne vi ikke få. Så henvendte jeg mig til den højtærede finansminister og sagde: skal vi så ikke slå halv skade? Skal vi så ikke sige, at vi nøjes med at opkræve det halve af den bundne opsparing, sådan at forstå at de første tre rater ikke skal betales, for det er dem, der har chance for at forøge arbejdsløsheden i vinter? Jeg fik afvisning. Det ville regeringen heller ikke være med til. Nå ja, så har jeg ikke andet at gøre end at stille det ændringsforslag, jeg havde bebudet ved første behandling her i salen, og da man spurgte mig, hvordan det dog skulle lyde, sagde jeg ordret: det skal lyde sådan: Lovforslaget affattes således: „Lov om bunden opsparing ophæves.“ Det er mig ubegribeligt, at der skulle være nogen af de ærede medlemmer, der ikke har

været i stand til at fatte det, selv om det er mig ikke helt ubegribeligt, at visse aviser slet ikke har kunnet begribe det. Altså, så enkelt er det, og der er ingen krumspring.

Men man har lov til at stille spørgsmålet: hvem var det, der lavede krumspring? Var det mig, som sagde, jeg vil have den bundne opsparing ophævet, og derfor vil jeg have den anden behandling, så jeg kan stille et konkret ændringsforslag og få det til afstemning, eller var det de partier, som forsøgte at forhindre lovforslaget i at komme til anden behandling ved at fremsætte et forslag om overgang til næste sag på dagsordenen og stemme for dette forslag?

Hvis der var fornuft i det pågældende dagsordensforslag og i de tre partiers stillingtagen til det, så må meningen have været den: nu kan vi give befolkningen indtryk af, at vi er modstandere af den bundne opsparing, og hvis vi så får vedtaget, at vi skal gå over til næste sag på dagsordenen, sikrer vi, at folk skal betale alligevel. Nu tror jeg ikke, der var så megen fornuft i det. Jeg tror ikke, det var et krumspring. Jeg tror blot, at man ikke har tænkt sig tilstrækkelig meget om. Men det giver i hvert fald ikke det ærede medlem hr. Poul Møller ret til at sige, at jeg, som har udtalt mig særdeles klart — og jeg plejer at tale tilstrækkelig højt og tydeligt til, at man kan høre mig — skulle have begået krumspring.

Men tilbage til ændringsforslaget. Det ligger altså sådan, at hvis befolkningen skal begynde at betale den bundne opsparing i november og derpå fortsætte i januar, februar, marts, april og maj, så kan det ikke undgå at begrænse dens købekraft yderligere. Vi har fået at vide af regeringen og regeringspartierne, at gode tider er blevet bedre, at det er lykkedes os at få orden i økonomien, at det går bedre med valuta-balancen, handelsbalancen og alt det dér. Ja men så kan det da ikke være nødvendigt at foretage en yderligere stramning, og det er en meget alvorlig stramning, at man indkræver den bundne opsparings beløb.

Jeg er naturligvis glad for, at der er andre partier, der vil stemme for vort ændringsforslag, og man burde måske heller ikke blive forbavset over det. Men jeg kan jo ikke lade være med, samtidig med at jeg takker for det, at erindre om, at disse samme partier dels forsøgte at forhindre denne